

חכמת שלמה

תורות וסיפורים של ר' שלמה קרליבך

עלון מספר – 46
פרשת בלק
תשע"ג

ידידים חביבים, שבת שלום!

בפרשת כי תצא כתוב "ולא אבה ד' אלקיך לשמוע אל בלעם, ויהפוך ד' אלקיך לך את הקללה לברכה, כי אהבך ד' אלקיך".

הקטן הזה של בלעם הוא רגע של פנחס – לא די ברגע רגיל, להניח תפילין כמו כל יום, אלא צריך רגע מיוחד שבו אני יכול לתקן את הכל.

ולכן, אתם יודעים, בעומק העומקים, בית המקדש נחרב רק בגלל בלעם – בגלל המחיצה ששם בינינו לאבינו שבשמים. לכן בשלושת השבועות בין שבעה עשר בתמוז עד תשעה באב, אמנם בעצמות של יום לא נשתנה שום דבר, אבל מרגישים שיש משהו שונה באוויר, כי יש חס ושלום רגעים של בלעם באוויר, ולכן יכולים בקל לכעוס ח"ו ושאר דברים. אבל גם יש בשלושת השבועות רגעים גבוהים מאד, וזה מה שר' נחמן אומר כי ברגע שמרגישים כעס על חבר טוב או על בת הזוג ומתגברים ולא כועסים, אז בזה נעשה להם רגע אחד גבוה מאד – שיכולים להיות קרובים הרבה יותר מקודם.

אתם מבינים עומק של דברינו? געוואלד! ברגע שאני יכול להפסיק לאהוב אותך לעולם, ברגע הזה ממש יש לנו מדרגה לאהוב אחד את השני ברום המעלה, להיות קרובים אחד לשני לגמרי. נמצא כי בתשעה באב, שבו נשרף בית המקדש, באותו רגע יש לנו פתח לביאת המשיח, "משיח נולד בתשעה באב אחה"צ".

לכן בשלוש השבועות יש כח אדיר וחזק באוויר. אני יכול לכעוס ח"ו, או להפוך את הרגעים הקשים אלו לרגעים הכי גבוהים וקדושים בעולם, רגעים שהם הכי עמוקים וגבוהים. אנחנו צרכים לתפוס את הרגעים האלה ולנצל אותם, לא להרוס את אהבה בינינו אלא להתגבר, ובזכות ההתגברות שלנו אנחנו נתעלה ברום המעלה.

עומק הענין בזה, שמגלה לנו השי"ת כי בזה שאנחנו מלאים באהבת ישראל, שהאוויר בינינו מלא שמחה ואחדות, זה גופא מעורר את האהבה של הקב"ה לנו, וממילא בכח הזה מהפך לנו ד' הכל לטובה ולברכה. וזה מה שאמר ד' לבלעם בפרשתנו "לא תאר את העם כי ברוך הוא" – בלשון יחיד, ולא "כי ברוכים הם", לומר כי עצם זה שהם ביחד זה הברכה המהפכת כל דבר לברכה, ובגללה כמו שבלעם בא עם כח גדול לקלל את בניי, כך כשנתהפך לברכה חלה הברכה בכח עצום.



כולכם יודעים מה שרצה בלעם לעשות לעם ישראל. מצוי בחברה שיכולים להיות ביחד הרבה זמן, וברגע אחד

יכולים לאבד הכל. וכן רוב הדברים בעולם הזה – למשל הרס של שלום בית זה לא בגלל דברים שבשגרה, זה רק בגלל משהו חד פעמי שהוא לרגע אחד, רגע אחד שעשו טעות קטנה במקום להיות כ"כ קרובים. וזה מה שרצה בלעם הרשע לעשות, הוא רצה לקחת את ישראל לרגע קטן שלא נהיה באהבה עם ה' ח"ו.

ואם חטאנו בחטא של בלעם, כלומר שניתקנו כביכול את האהבה והקשר העמוק שלנו לאבינו שבשמים, התיקון לה'רגע

**ואם חטאנו בחטא
של בלעם כלומר
שניתקנו כביכול את
האהבה והקשר
העמוק שלנו לאבינו
שבשמים התיקון
לה'רגע הקטן' הזה
של בלעם הוא רגע
של פנחס'**

אם אתה אוהב מישהו לעולם אל תתעלם מימנו. כשאתה אוהב זאת אומרת שהאדם שאתה אוהב הוא קיים. להתעלם ממישהו פירושו בשבילי אתה 'לא קיים' אם אתה באמת אוהב מישהו ואצלו אתה 'לא קיים' זה באמת כואב...

הזה כל העולם כולו מקבלים השתוקקות יותר ויותר לרגעים מיוחדים וקדושים יותר. מה פירושו שאני מתהפך להיות עובד השם בעומק?

שזה מהפך כל הבני מעיים שלי, שזה לא רק מצוה של כל יום כמו תפילין, אלא אנו רוצים ממש רגע אמיתי מלא עומק עם כל הלב והנשמה. פנחס הוא שהוריד דבר זה לעולם, שיהיו לכולנו רגעים עמוקים וקדושים, ע"י ה'רגע של קדושה' שלו.

ופנחס הוא אליהו הנביא, שהוא יביא לנו את הבשורה הטובה שמשוּח בא. לכן "י"ז בתמוז" נופלת בפרשת פנחס, שעל זה התפלל פנחס: שארץ ישראל תהיה כ"כ קדושה לנו, שתתהפך לכולנו ע"י הרגעים הקדושים שם בביאת גואל צדק בב"א.

זו גם הסיבה שאמנם לא נושאים אישה באלו הימים, אבל אירוסין מותר – כי נישואין זה קשר של יוסיוס, אבל אירוסין זה קשר של רגעים, והימים האלו מיוחדים לרגעים גבוהים.

תראו מה המעלה של רגע אחד: משה רבינו רצה להיכנס לארץ ישראל, והשי"ת אמר לו: אתן לך לראות את ארץ ישראל לרגע אחד. במבט של רגע אחד גבוה אפשר להסתכל בעיניים פנימיות, לראות את האמת הפנימית.

לפעמים אנו יכולים לחשוב על אדם אחד שאינו נחשב לכולם, והשי"ת מראה לנו רגע אחד שאנחנו מעריכים את החבר – ה'רגע של קודש קדשים', ואז אנו רואים שלא ידענו כלום עליו ולומדים להעריך אותו כראוי.

זה דבר נפלא מאוד. אנחנו חיים בדור של ביאת המשיח, ובדור

סיפור נשמה סיפור ר' שלמה קרליבך

באמצע חודש אלול הודיע ר' לוי יצחק מברדיטשב שהוא מחפש בעל תוקע לראש השנה. כל מי שרוצה לזכות בכבוד הגדול צריך היה לבוא להיבחן. ר' לוי יצחק לא רצה רק לשמוע איך הוא תוקע אלא גם לדעת מה הוא מכוון כשהוא תוקע...

התקבצו ובאו כל מני 'מקובלים' לפני ר' לוי יצחק, הם תקעו לפניו וסיפרו לו על הכוונות שהם מכוונים: צירופים שונים של אותיות שם השם, וכו', גוואלד... אבל לכולם אמר ר' לוי יצחק: 'אני מודה לכם מאוד באמת אבל...' איך אומרים היום – 'אל תתקשרו אלי, אני אתקשר אליכם'.

לבסוף מגיע תורו של אחרון המועמדים שואב המים מויש'לה...

הוא עומד שם רואים שהוא מתבייש להיכנס, לבסוף הוא נכנס ומתחיל לתקוע. גוואלד איזו עוצמה! איזו צלילות! אין ספק הוא הטוב מכולם. לאחר שסיים, שואל אותו ר' לוי יצחק: 'מויש'לה אתה תוקע כל כך יפה. אבל תגיד לי על מה אתה חושב כשאתה תוקע?'

מויש'לה נבוך: 'רבי אני לא יכול להגיד לכם לא נעים לי זה משהו מאוד אישי'. אומר לו ר' לוי יצחק: 'אתה יודע מבחינתי כל מה שתחשוב זה בסדר, אבל הלא התנאי הוא שתספר לי על הכוונות שלך בזמן שאתה תוקע'. כנראה שלאחר ששמע על הכוונות הנשגבות של המקובלים שהיו לפניו התבייש מויש'לה לגלות... אבל הרבי לא הניח לו. לבסוף אמר 'אגיד לכם את האמת רבי...'

אני רוצה שתדעו, שמעתי את הסיפור הזה מהרבי מבובוב, בליל ראש השנה וכשסיפר את הסיפור התפרץ בבכי ולא יכול היה להפסיק...

ובכן כך אמר שואב המים: 'רבי אני מתבייש לספר לכם אבל אתם מפצירים בי מה אני יכול לעשות... ובכן יש לי שבע בנות לחתן ואין פרוטה בכיסי אני ממש לא יודע מה לעשות אז כשאני תוקע בשופר... נאנח מויש'לה אנחה עמוקה מני ים ואמר: 'כשאני תוקע בשופר רבי בליבי אני זועק: 'רבינו של עולם! אנא! עשה למען בנותי! עזור לי לחתן אותן! לתרומות הערות והארות ולקבלת העלון למייל: 7carlebach@gmail.com, 054-8140220 (נתנאל)

נערך ע"י נתנאל גואלמן, השיחה והסיפור לקוח מהאתר של קשר – www.box.com/rashban

הסיפור מהספר הנפלא – 'סיפורי נשמה' בספר יש המון סיפורים ופירושים מתוקים על הסיפורים.

לעילוי נשמת: ר' אלעזר בן ר' גדליהו, חמדה בת ציפורה פייגא, חיה יהודית בת הרב שלמה זלמן, ר' משה בן ר' זכריה, תמר בת ר' חיים שלמה, אברהם בן ר' אהרון צבי, זצ"ל.